

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2023 r.,
sprawy **T. J.** skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
D. Ł. skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.,
M. S. skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt IV Ka 2052/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia
w Krakowie
z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II K 1437/16/S,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 14 października 2020 r., sygn. II K 1437/16/S, **T. J.** uznany został za winnego

popelnienia dwóch ciągów przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za przestępstwa te, przy zastosowaniu przepisu art. 37b k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym a nadto wymierzono mu karę 200 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł.

Tym samym wyrokiem D. Ł. uznany został za winnego popelnienia dwóch ciągów przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za przestępstwa te, przy zastosowaniu przepisu art. 37b k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym a nadto wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł.

M.S. uznany został tym samym wyrokiem za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 250 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 1 września 2022 r., sygn. IV Ka 2052/21, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca T. J., D. Ł. i M. S., zaskarżając wyrok w całości. Obrońca zarzucił w kasacji następujące rażące naruszenie prawa, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie sądu przejawiającego się uczestnictwem w składzie orzekającym sędziów Sądu Okręgowego M. F. oraz I. P., którzy zostali wadliwie wyznaczeni do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, co tym samym naruszyło zasadę bezstronności i niezawisłości w orzekaniu, albowiem zostali nominowani w procedurze przed nową Krajową Radą Sądownictwa, która nie jest tym samym organem, o którym jest mowa w Konstytucji RP i nie była taką instytucją w trakcie

nominali wskazanych powyżej członków składu orzekającego zarówno I jak i II kadencji trwania rady;

- rażąco obrazę prawa procesowego, a to art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k. (a contrario) w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez rozpoznanie apelacji oskarżonych T. J., D. Ł. i M. S. (oraz pozostałych stron) na rozprawie w dniu 1 września 2022 roku, w sytuacji w której w dniu 29 sierpnia 2022 r. na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału IV karnego Odwoławczego E. M. do orzekania w składzie trzyosobowym wyznaczono innego sędziego w miejsce przebywającego na zwolnieniu SSO B. S. w sytuacji, gdy charakter sprawy, ilość materiału dowodowego, w tym znajdującego się na płytach CD, w której wpłynęło kilkanaście apelacji od stron postępowania nie było faktycznej możliwości zapoznania się w tak krótkim terminie przez nowego członka składu - i to bez jego winy - z aktami sprawy, w tym zapoznania się z dowodami z monitoringu zwłaszcza, iż wyznaczona do składu SSO M. F. w dniu 30 września 2022 r. miała wyznaczony dzień wokandowy, a takie postąpienie przewodniczącej wydziału (nagminnie stosowane od lat w IV wydziale karnym odwoławczym krakowskiego Sądu Okręgowego), stanowi naruszenie prawa oskarżonych do rozpoznania sprawy apelacyjnej przez Sąd merytorycznie przygotowany i to w taki sposób, który gwarantuje każdemu członkowi składu rzeczywistą, a nie tylko pozorną możliwość należytego zapoznania z aktami postępowania i przygotowania się do rozpoznania sprawy odwoławczej, skoro wyrok jest wydawany w składzie trzyosobowym.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator Rejonowy Prokuratury Kraków – Śródmieście w Krakowie w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja uznana została za bezzasadną w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji wziąć należy pod uwagę treść uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020. Z uchwały tej, a także z uchwały 7 sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. I KZP 2/22, wynika, że uznanie iż w sprawie doszło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności przez udział wskazanego sędziego w składzie sądu powszechnego, oparte być powinno na przesłankach, wynikających z drogi zawodowej sędziego i jego powiązań z przedstawicielami władzy wykonawczej, które stanowiły podstawę odbiegających od standardów awansów lub delegacji do sądu wyższego rzędu. Przeprowadzane w tym zakresie czynności nie mogą przy tym ograniczać się jedynie do stwierdzenia, że dany sędzia uczestniczył w procedurze ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Byłoby również niezasadne, gdyby podstawą kwestionowania prawidłowości składu sądu były poglądy sędziego na kwestie związane z praworządnością. Tymczasem w kasacji nie przedstawiono jakichkolwiek okoliczności, które miałyby wskazywać na powiązania wymienionych w zarzucie sędziów z władzą wykonawczą, czy podważać ich bezstronność i niezawisłość. Na marginesie już tylko można dodać, że w toku procesu obrońca nie korzystał z możliwości składania wniosków o wyłączenie ich od rozpoznania przedmiotowej sprawy. Uznać należy, że w sprawie nie ziszcza się bezwzględna przesłanka odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu. Zauważyć przy tym trzeba, że regulacja art. 439 § 1 k.p.k. ma charakter szczególny, wobec czego wskazane w tym przepisie uchybienia nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej.

Zarzut drugi dotyczy sytuacji, w której jeden z członków składu orzekającego wyznaczony został poprzez indywidualne wskazanie przez Przewodniczącą Wydziału sędziego w miejsce uprzednio wyznaczonego innego członka składu i to na dwa dni przed wyznaczonym terminem rozprawy. Praktyka wyznaczania innego sędziego do składu orzekającego w miejsce sędziego, który z różnych powodów

nie może orzekać podyktowana jest zapewne wolą rozpoznania sprawy, a tym samym realizacji prawa do sądu, o którym to prawie wspomniano w kasacji. Krótki czas, który pozostał do terminu rozprawy może budzić wątpliwości, niemniej nie można jednoznacznie wykazać, że sędzia rozpoznający sprawę w drugiej instancji nie był należycie przygotowany do orzekania. Nie można automatycznie zakładać, że w przypadku spraw o określonej objętości konieczny jest upływ także określonego w dniach czasu na przygotowanie, istnieją przy tym różne sposoby zapoznawania się z materiałami sprawy, zwłaszcza przez sąd odwoławczy. Nie można także zakładać, że sąd drugiej instancji zobowiązany jest do zapoznania się z każdym fragmentem rozpoznawanej sprawy, tym bardziej, że co do zasady sąd ten rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów – art. 433 § 1 k.p.k., a tylko w ograniczonym zakresie poza tymi granicami. Brak zatem podstaw do uznania, że wyznaczony sędzia nie znał sprawy na tyle, aby przyjąć, że jego udział w orzekaniu miał charakter pozorny.

Z powyższych względów kasacja została oddalona.

KR

[ms]